

serne omkring i Landet har overskredet deres Kompetence, naar de har brugt et saa stort Beløb i Forhold til, hvad der har været brugt tidligere. Jeg tror ikke, der er Tale om noget saadant. Der kan selvfølgelig være enkelte Tilfælde, hvor Hjælpekassebestyrelser har udredt Beløb, som ikke er strengt efter Lovens Bestemmelser, men det vil dog kun være Smaating. Men Skylden for, at Hjælpekasserne i de sidste Aar har haft disse meget store Udgifter, er Lovgivningsmagtens. Det ligger i, at vi herinde paa Rigsdagen har vedtaget den ene Lov efter den anden, hvorom vi har sagt: Hvad disse Love ikke kan klare, maa Hjælpekasserne klare ved supplerende Tillæg, de kan tage de Opgaver op, som ikke fyldestgøres ved disse sociale Love. En ny stor social Lov, som vi har haft til Behandling her i Folketinget i Aar, nemlig Aldersrenteloven, var det egentlig den højtærede Ministers Mening skulde have en saadan Affattelse, at hvad der ikke kunde ydes efter den, skulde kunne ydes de gamle af Hjælpekassernes Bestyrelse. Det var et nyt Led i Kæden, det var en ny Opgave, der skulde være overført til Hjælpekasserne. Men naar vi her paa Rigsdagen gennemfører en Lovgivning af denne Karakter, maa vi ogsaa gøre os klart, at Hjælpekassernes Udgifter vil stige ganske overordentligt. Vi fra vor Side har ogsaa været villige til at fastsætte et bestemt Beløb for indeværende Aar, men det skulde være et Beløb, som stod i et rimeligt Forhold til de Udgifter, Hjælpekasserne har haft, for ellers bliver det blot saadan, at Udgifterne bliver lagt over paa Kommunerne, hvis ikke Hjælpekassen og Kommunen bliver enige om at gaa den Vej, som Bresemann antydede: at holde op med at udbetale Hjælpekasseunderstøttelse; men det er der dog ingen, der kan være tjent med, vi maa dog forudsætte, at Hjælpekasserne fortsætter, det er en Nødvendighed.

Det, der opnaas ved at vedtage det af Flertallet stillede Ændringsforslag, er derfor ikke nogen Sparsommelighed, det er ikke noget, hvorved der spares offentlige Midler, men det er at flytte Udgifter fra Staten over til Kommunerne. Hvis det var de forskellige Kommunalbestyrelser, der havde vedtaget Bestemmelser, som medførte disse forøgede Udgifter for Hjælpekasserne, saa vilde jeg sige: lad Kommunerne selv betale, men naar det er Ting, der er vedtaget af Rigsdagen, der er Skyld i disse forøgede Udgifter, finder jeg ikke, det er rigtigt, at Rigsdagen nu pludselig stopper op med Refusionen til Kommunerne. Jeg vil derfor

anbefale mine Partifæller at stemme for Ændringsforslag Nr. 2, hvorved det nuværende Forhold bevares, saaledes at Kommunerne ogsaa for det Aar, der kommer, faar en Trediedel af Udgifterne til Hjælpekasserne refunderet af Staten. Havde det været muligt at fastsætte et Beløb, der stod i et rimeligt Forhold til Hjælpekassernes Udgifter, havde vi fra vor Side været villige til at gaa med dertil, men det Beløb, 1 Mill. Kr., der nu er foreslaaet som Tilskud fra Staten, er efter vor Opfattelse ikke tilstrækkelig stort til at give Kommunerne et ordentligt Tilskud til de Udgifter, de her har.

Indenrigsministeren (Kragh): Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Bresemann udtalte, at da dette Lovforslag forelagdes, kunde man i Indenrigsministeriet ikke have nogen Mening om, hvor store Udgifterne til Hjælpekasserne for 1921—22 vilde blive. Man kunde ikke have anden Viden derom end den, man kunde opnaa ved at sammenstille Udgifterne gennem de forskellige Finansaar, saaledes som det er sket i Bemærkningerne til Lovforslaget, og disse Udgifter aabnede aldeles ingen Mulighed for en Formodning om, at man i Finansaaret 1921—22 for Hjælpekassernes Vedkommende vilde naa op til det 5-dobbelte af, hvad man havde kendt i tidligere Aar. Men saaledes er jo Forholdet. Nu siger det ærede Medlem Hr. Henningsen, at naar der er sket denne abnorme Udvikling i det sidste Aar, skyldes Love, som denne høje Rigsdag har vedtaget, og som har medført, at en Masse Personer er kommet i den Nødstilstand, som de maa være kommet i, naar de har skullet modtage Hjælp i det Omfang, der her er Tale om, fra Hjælpekassen. Ja, det er den Slags Ting, som man kan paastaa; det ærede Medlem Hr. Henningsen undlod jo ganske klogeligt at redegøre for, hvad det er for Lovbestemmelser, der i Aaret 1921—22 eller det umiddelbart foregaaende har foranlediget Udgifter af et saadant Omfang som dem, der her er Tale om. Det nytter jo nemlig ikke, at det ærede Medlem i denne Forbindelse henviser til det kommende, til Aldersrenteforslaget, hvor der var aabnet Mulighed for, at Aldersrentenydere, som kom i økonomiske Vanskeligheder paa Grund af Sygdom, kunde ligesom andre Personer her i Landet, der ikke er alderdomsunderstøttede, faa Hjælpekassehjælp, thi den Bestemmelse er jo fjernet af det høje Folketing; det er Fremtidsmusik, og muligvis ikke en Gang det, og det skulde derfor